

عنوان مقاله:

بررسی کاربرد انواع تلمیح در سی غزل صائب تبریزی (غزل ۶۰۱ تا ۶۳۰)

محل انتشار:

هشتمین همایش ملی پژوهش های نوین در علوم انسانی، اقتصاد و حسابداری ایران (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

امیررضا بساوند - دانشجوی کارشناسی آموزش زبان فارسی، دانشگاه فرهنگیان

رسول بهنام - استادیار گروه ادبیات دانشگاه

میرعلی سیدجعفری - دانشجوی کارشناسی آموزش زبان

خلاصه مقاله:

تلمیح آرایه ای است که در سراسر جغرافیای ادبیات ایران، اعم از شعر و نثر انعکاس گسترده ای دارد و همواره برای علاقه مندانپلی ارتباطی بین حال و گذشته بوده و ضمنا به سان آئینه ای است که خوانندگان، گذشته غبارآلود و خاطرات مه گرفته شان را در آن می بینند. در سبک هندی کاربرد تلمیحات، به اقتضای اسلوب ویژه آن در مقایسه با سایر فنون ادبی از بسامد بالایی برخوردار است. تلمیحات شعر صائب تلمیحاتی هستند که در دوره های گذشته در آثار شعرای پیشین به وفور به تثبیت رسیده با این تفاوت که او بنا به اغراضی چون مضمون آفرینی، ایجاد پیوند های تناظری و رمزی و کنایه ای ساختن کلام از تصرف و دگرگون ساختن آن پرهیز نمی کند. مطالعه و بررسی و واکاوی غزلیات (۶۰۱ تا ۶۳۰) صائب که با روش کتابخانه ای صورت گرفته گواه بر این است که صائب هرچند در عرصه تلمیحات و برخورد با اساطیر ایرانی مانند برخی از شعرای عصر سلجوقی به ضدیت با اسطوره های ایرانی و خوار داشت آنمبادرت نمی کند اما به تلمیحات سامی بیشتر از نوع ایرانی اهمیت می دهد. همچنین در غزلیات مورد نظر، استفاده فراوان از عناصر فرهنگ سامی به ویژه اسلامی و همچنین اشاره مستقیم به آیات و احادیث و نیز پرداختن به داستان پیامبران به چشم می خورد.

کلمات کلیدی:

صائب تبریزی، علوم بلاغی، بدیع معنوی، تلمیح

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1832674>

